

Sygn. akt XI W 13334/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska-Kupeczyk

Oskarżyciel publiczny: K. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 12 lutego 2016 roku i 9 marca 2016 roku
w W.

sprawy **Z. O.**

syna C. i A.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 4 grudnia 2014 r., w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki L. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 08.11.2014 r. o godzinie 11:07 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

to jest o wykroczenie z art. 96 § 3 kw,

orzeka

I. obwinionego **Z. O.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje go, a na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 13334/15

UZASADNIENIE

Z. O. został obwiniony o to, że w dniu 4 grudnia 2014 r., w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki L. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 08.11.2014 r. o godzinie 11:07 na ul. (...) przy ul. (...) w W., to jest o wykroczenie z art. 96 § 3 kw,

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Straż Miejska (...) W. prowadziła czynności wyjaśniające w związku z ujawnionym wykroczeniem polegającym na tym, że w dniu 8 listopada 2014 roku o godzinie 11:07 na ul. (...) przy ul. (...) w W., kierujący pojazdem marki L. o numerze rejestracyjnym (...) wjechał na skrzyżowanie za linię warunkowego zatrzymania przy nadawanym przez sygnalizator S-1 sygnale czerwonym. W toku czynności wyjaśniających funkcjonariusze Straży Miejskiej na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców w dniu 10.11.2014 r., ustalili, iż właścicielem pojazdu jest Z. O.. Do w ten sposób ustalonego właściciela pojazdu zostało wysłane wezwanie do wskazania w trybie art. 78 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.), komu przedmiotowy pojazd powierzył do kierowania lub używania w dniu 8 listopada 2014 roku o godzinie 11:07. W odpowiedzi na wezwanie Z. O. nadesłał do siedziby Straży Miejskiej (...) W. pismo, zatytułowane „wniosek o umorzenie postępowania”, w którym nie wskazał na żądanie ww. uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: notatkę urzędową (k. 1), wydruk zdjęcia (k. 4) wniosek (k. 7-10) oraz wyjaśnienia obwinionego (k. 46).

Z. O. w chwili czynu miał 56 lat. Z zawodu jest inżynierem-mechanikiem. Prowadzi własną działalność gospodarczą z czego osiąga średni roczny dochód w wysokości ok. 100.000 złotych. Na utrzymaniu ma syna w wieku 25 lat (dane osobowe k. 46).

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, wyrokiem nakazowym z dnia 16 grudnia 2015 r. (sygn. akt XI W 13334/15), skazał obwinionego za zarzucany mu czyn i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 600 zł, a także zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 110 zł (k. 25). Sprzeciw od tego wyroku nakazowego, w ustawowym terminie, złożył obwiniony (k. 33-34). W treści sprzeciwu obwiniony odwoła się do swojego pisma, które wysłała w odpowiedzi na wezwanie Straży Miejskiej.

W postępowaniu sądowym obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w dniu 27 listopada 2015 r. otrzymał wezwanie do wskazania osoby której powierzył do kierowania lub używania swój pojazd w dniu 8 listopada 2015 r. Obwiniony wskazał, że to nie on w dniu 8 listopada 2015 r. o godz. 11:07 kierowała autem, ale nie jest w stanie wskazać komu mógł w tym czasie powierzyć samochód. Obwiniony wskazał też, że nie prowadzi „rejestracji” osób, którym powierzyć mógł pojazd dodając, iż w tym czasie prowadził budowę i różne osoby, za jego wiedzą i przyzwoleniem, mogły wykorzystywać auto aby coś przewieźć. Jednocześnie obwiniony wykluczył, aby z auta mogła korzystać nieznana mu osoba, bez jego wiedzy i zgody. Obwiniony wyjaśnił również, iż po uzyskaniu wezwania ze straży miejskiej rozpytywał bliskie osoby celem ustalenia, kto we wskazanym miejscu i czasie kierował samochodem, jednak nie uzyskał odpowiedzi.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie w tej części, w której potwierdza, iż został faktycznie wezwany przez Straż Miejską, jak również wyjaśnia w jaki sposób z przedmiotowego pojazdu korzysta on sam i inne osoby. W tym zakresie obwiniony wyjaśnia w sposób spójny i konsekwentny i brak jest podstaw, aby w tej części podważać ich wiarygodność. Jednakże pozostałe wyjaśnienia obwinionego, w których załania się niepamięcią i niewiedzą, co do osoby której we wskazanym czasie powierzył swój samochód do kierowania lub korzystania, sąd uznaje wyłącznie za przyjętą przez obwinionego, niewiarygodną linię obrony.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów: notatki urzędowej (k. 1), wydruku zdjęcia (k. 4) i sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 30). W ocenie Sądu brak było podstaw, aby z urzędu kwestionować ich prawdziwość i autentyczność, a same strony w toku postępowania dowodowego także nie podważały ich autentyczności i prawdziwości.

Sąd na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy uznał,

że Z. O. należy przypisać winę, co do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Zachowaniem swoim obwiniony wyczerpał wszystkie znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw. Obwiniony czynu dopuścił się nie w siedzibie Straży Miejskiej przy ul. (...) w W.. Zgodnie z art. 4 § 2 kw czyn uważa się za popełniony w miejscu, gdzie sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, albo gdzie skutek nastąpił lub miał nastąpić. Wykroczenie z art. 96 § 3 kw ma charakter formalny, w związku z czym nie jest konieczne wystąpienie skutku. W związku z tym, w tego typu wykroczeniach, miejscem ich popełnienia będzie miejsce gdzie sprawca działał lub zaniechał działania. W niniejszej sprawie obwiniony nie wypełnił nałożonego na niego obowiązku, polegającego na wskazaniu na żądanie Straży Miejskiej komu powierzył pojazd do kierowania. Obowiązek ten miał się dokonać poprzez wypełnienie i dostarczenie do Straży Miejskiej odpowiedniego dokumentu w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Obwiniony nie dostarczył do Straży Miejskiej, żądanych w wezwaniu informacji więc w miejscu gdzie siedzibę ma uprawniony do tego organ, doszło do popełnienia przedmiotowego wykroczenia. Powoływanie się przez obwinionego w sprzecznie od wyroku nakazowego na to, iż nie był on w dniu 4 grudnia 2015 r. w siedzibie Straży Miejskiej, w świetle powyższego, nie ma znaczenia bowiem istotne jest, iż w tym miejscu dopełnić miał określonego obowiązku, a tego nie uczynił. Jak wynika z wyjaśnień obwinionego, wezwanie do wskazania w terminie siedmiu dni osoby, której powierzył pojazd doręczono mu w dniu 27 listopada 2015 r., przez co to w dniu 4 grudnia 2015 r. po upływie tego siedmiodniowego terminu, zrealizowane zostały znamiona wykroczenia.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Powyższy przepis pozostaje w związku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Należy przy tym zaznaczyć, iż ww. przesłanki, wyłączające odpowiedzialność za wykroczenie z art. 96 § 3 kw, muszą wystąpić łącznie tzn.: pojazd był użytkowany bez zgody i wiedzy właściciela lub posiadacza, przez osobę mu nieznaną, w takich warunkach, że nie mógł temu zapobiec. Tylko w takich okolicznościach faktycznych właściciel lub posiadacz auta może uwolnić się od obowiązku wskazania osoby, która kierowała lub użytkowała jego pojazd. W każdym innym wypadku właściciel lub posiadacz pojazdu jest ustawowo obowiązany do wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd. Odnosząc to do rozpoznawanej sprawy trzeba stwierdzić, iż obwiniony nie wykazał

w toku postępowania, aby taka wyjątkowa sytuacja miała miejsce. To, że obwiniony ma nie wiedzieć (nie pamiętać), kto kierował jego pojazdem w powyższym czasie oraz to, iż nie prowadził „rejestracji”, z której wynikałoby, kto kierował w/w pojazdem nie może żadną miarą uwolnić go od odpowiedzialności za wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Należy tutaj podkreślić, iż obwinionemu doręczono wezwanie Straży Miejskiej po dziewiętnastu dniach od chwili zarejestrowanego wykroczenia drogowego, przez co powoływanie się na niepamięć jest tutaj szczególnie niewiarygodne. Takie okoliczności można ewentualnie rozważać, gdy od chwili popełnienia wykroczenia przy użyciu pojazdu, do czasu doręczenia wezwania jego właścicielowi lub posiadaczowi upływa kilka miesięcy, ale nie tak jak niniejszej sprawie kilkanaście dni.

Na podstawie art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym strażnicy gminni (miejscy) są upoważnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Powyższe uprawnienie przysługuje Straży Miejskiej w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 129b ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym - a więc także wobec kierującego pojazdem naruszającego przepisy ruchu drogowego, w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego Art. 96 § 3 kw jest zgodny z przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W tej kwestii wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 marca 2014 roku (sygn. akt P 27/13, Lex nr 1438115). Zgodnie z tym orzeczeniem, art. 96 § 3 kw jest zgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 42 ust. 1 Konstytucji.

Straży Miejskiej przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 kw. Wszelkie wątpliwości prawne w tym zakresie zostały rozwiane wraz z wydaniem przez Sąd Najwyższy uchwały w

składzie 7 sędziów, a więc mającej moc zasady prawnej, z dnia 30 września 2014 r. (sygn. I KZP 16/14). Co prawda, zgodnie z nowelizacją ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2012, poz.1137), Straż Miejska od dnia 1 stycznia 2016 r. nie ma uprawnień do ewidencji urządzeń samoczynnie ujawniających i rejestrujących naruszenie przepisów ruchu drogowego oraz kontrolowania kierujących naruszających przepisy ruchu drogowego, w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego, to jednak, stosownie do treści art. 17 § 3 kpw, strażom gminnym (miejskim) uprawnienia oskarżyciela publicznego przysługują, jeżeli w zakresie swego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających, ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie. Oznacza to, że w sprawach wszczętych przed dniem 1 stycznia 2016 r. dotyczących wykroczeń, zarejestrowanych przez urządzenia samoczynnie rejestrujące naruszenie przepisów ruchu drogowego, Straż Miejska nadal ma uprawnienia oskarżyciela publicznego.

W ocenie Sądu obwiniony zarzucanego mu czynu dopuścił się działając z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Obwiniony konsekwentnie odmawiał wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania. Miał przy tym pełną świadomość nałożonego na niego obowiązku i nie wykonał go. W związku z powyższym uznano, że obwiniony miał zamiar popełnić czyn zabroniony i chciał go popełnić.

Wystosowane przez obwinionego, w odpowiedzi na wezwanie straży miejskiej pismo z dnia 27 listopada 2015 r., zatytułowane „wniosek o umorzenie postępowania”, także wskazuje na zamiar bezpośredni popełniania zarzucanego mu czynu. Charakter i treść przedmiotowego pisma, w tym jego budowa, charakterystyczna bardzo mała czcionka oraz powtarzalność identycznych wniosków z innych spraw o czyn z art. 96 § 3 kw, pozwala wysnuć wniosek, że obwiniony posłużył się gotowym wzorem dostępnym na różnorodnych stronach internetowych. Podnoszone tam okoliczności natury prawnej (do których Sąd odniósł się już powyżej, pomimo iż obwiniony takiego „wniosku” nie złożył w postępowaniu sądowym) i brak jakichkolwiek odniesień do tej konkretnej sprawy i wezwania kierowanego do obwinionego, wskazuje na zmierzone lekceważenie spoczywającego na obwinionym obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W ocenie Sądu czynowi obwinionego należało przypisać społeczną szkodliwość w stopniu przeciętnym. Należy mieć na względzie okoliczności sprawy, w tym wysoki stopień zawinienia obwinionego, który działał w zamiarze bezpośrednim, mając pełną świadomość nałożonego na niego obowiązku.

Sąd uznając, że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu, na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 600 zł. W ocenie Sądu kara w takim wymiarze jest odpowiednia do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także spełnia swoje cele w zakresie prewencji. Sąd przy wymiarze kary miał na względzie sytuację majątkową obwinionego.

Sąd, na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z art. 119 kpw. w zw. z art. 627 kpk zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w łącznej kwocie 160 zł. W ocenie Sądu brak było podstaw do chociażby częściowego zwolnienia obwinionego od obowiązku uiszczenia tych kosztów, z uwagi na jego sytuację materialną.